

AL MIG DEL MAR

Em desperto, però mantinc els ulls tancats. Descanso.

No vull descobrir la realitat de nou. Encara no. És molt aviat, no hi vull tornar.

Escolto el soroll del mar i em deixo portar pel balanceig de la barca. Gaudeixo i guardo aquest moment en un racó de la meva ment, perquè potser mai més el tindré.

Un plor irromp els meus pensaments. Caic en la trampa i obro els ulls. Per mala sort, torno a la realitat.

Davant meu el gran i tranquil mar forma una imatge molt bella coincidint amb el naixement de l'alba.

Preciós. Semblant al cel, suposo. Però per bona o mala sort estic viva.

Potser us esteu preguntant què hi ha de dolent o, simplement no us interessa. El cas es que estic sobre una barca amb centenars de persones. Totes elles en la mateixa situació, jo inclosa. Més ben dit, una mala situació.

Erem persones felices, vivíem en un petit poblet, en el qual tots ens coneixíem. A alguns els hi agradava, en canvi d'altres ho detestaven. Al final allà tot s'acabava sabent. No crec que gaire gent conegués aquell poble, però ens sentíem molt grans.

Fins que va arribar la guerra i quatre bombes caigudes del cel ho van destrossar tot.

Bombes que van destrossar vides i edificis.

Sota les ruïnes dels edificis caiguts hi teníem amics, familiars, gent que ens queia bé i gent que no. Hi teníem gossos, gats, ocells... Objectes de valor, coses que mai vam utilitzar i moltes coses que no vam saber valorar. I ara que és massa tard ens n'adonem.

Ens vam endinsar al mar intentant arribar a la costa.

Serem herois.